

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121577777
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121577777.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: S. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom mesto D. X., t. č. bydliskom

T. XX, XXX XX U., Česká republika, o zaplatenie 1.741,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 10Csp/2/2022-100 zo dňa 30. novembra 2022, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 10Csp/2/2022-100 zo dňa 30. novembra 2022 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil (výrok I.). Súčasne rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (výrok II.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica, ako súdu upomínaciemu (konanie podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní), dňa 20.12.2021 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 741,60 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 15.07.2021 do zaplatenia, a to titulom nároku zo zmluvy č. 6901005682 uzatvorenej dňa 07.01.2019 medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s. ako pôvodným veriteľom a žalovanou ako dlžníkom.

3. Okresný súd Banská Bystrica v rámci upomínacieho konania vydal platobný rozkaz spis. zn. 3Up/2028/2021 zo dňa 07.01.2022, ktorý sa nepodarilo doručiť žalovanej do vlastných rúk, na základe čoho bola vec po podaní návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní podľa ust. § 10 ods. 3 v spojení s ust. § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. postúpená na prejednanie súdu prvej inštancie.

4. V rámci ďalšieho procesného postupu súd prvej inštancie pre potreby doručenia žaloby podľa ust. § 116 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) zisťoval aktuálny pobyt žalovanej. Zo spisového materiálu vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín vo veci vedenej pod spis. zn. 5Csp/1/2021 zistil, že žalovaná ako svoje bydlisko uviedla adresu T. T. XX, XXX XX U., Česká republika a zároveň súdu oznámila aj svoje kontaktné údaje v rozsahu telefónneho čísla a e-mailovej adresy. Za účelom verifikácie aktuálneho bydliska žalovanej ju súd prvej inštancie kontaktoval telefonicky (neúspešne), ako aj prostredníctvom elektronickej správy zaslanej žalovanej dňa 07.07.2022, na ktorú žalovaná reagovala odpoveďou zo dňa 10.07.2022 tým spôsobom, že dopytovaná adresa T. T. XX, XXX XX U., Česká republika je jej aktuálnou adresou.

5. V rámci prejudiciálneho právneho posúdenia súd prvej inštancie ustálil, že žalovaná má v prejednávanej spore postavenie spotrebiteľa, keďže nároky žalobcu vyplývajú zo spotrebiteľskej

zmluvy. Z uvedeného dôvodu tak popri doručovaní žaloby žalovanej na ňou uvedenú adresu podľa ust. § 106 ods. 1 CSP doručoval aj oznámenie obsahujúce poučenie podľa ust. čl. 26 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z 12. decembra 2012 (ďalej len „Nariadenie“). V uvedenom poučení podľa vzoru vypracovaného Ministerstvom spravodlivosti SR súd žalovanej oznámil, že je na ňu podaná žaloba na súd členského štátu Európskej únie podľa Nariadenia, pričom podľa ust. článku 26 tohto nariadenia má v zásade právomoc súd, na ktorom sa žalovaný zúčastní na konaní, a to aj v prípade, ak právomoc nemožno odvodiť z ostatných ustanovení uvedeného nariadenia s tým, že toto pravidlo sa však neuplatňuje v prípade, ak sa žalovaný zúčastní na konaní na účely namietnutia absencie právomoci, preto ak si je istá, že uvedený súd na základe iných ustanovení uvedeného nariadenia právomoc nemá, nemusí na podanú žalobu žiadnym spôsobom reagovať a ak má pochybnosti, pokiaľ ide o otázku právomoci, odporúča sa, aby pred účasťou na súdnom konaní napadla právomoc uvedeného súdu. Zásielka obsahujúca žalobu spolu s uvedeným poučením doručovaná žalovanej na adresu v Českej republike sa súdu prvej inštancie vrátila ako „nevyžiadaná“ dňa 24.10.2022, ktorým dňom sa predmetná zásielka považuje podľa ust. § 111 ods. 3 v spojení s ust. § 106 ods. 1 CSP za doručenie na základe tzv. fikcie doručenia. Žalovaná na doručenie žaloby a poučenie nijakým spôsobom nereagovala.

6. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že jeho právomoc podľa ust. čl. 26 ods. 1 Nariadenia nemožno založiť a bolo potrebné právomoc určiť podľa ust. čl. 18 ods. 2 tohto nariadenia, v zmysle ktorého má právomoc vo veci konať súd členského štátu, v ktorom má žalovaný (s postavením spotrebiteľa) bydlisko. Keďže žalovaná býva v Českej republike, právomoc slovenského súdu konať vo veci nie je daná.

7. Rovnako tak nebolo možné založiť právomoc konajúceho súdu prvej inštancie ani podľa iných ustanovení nariadenia č. 1215/2012 v zmysle čl. 28 ods. 1 predmetného nariadenia, na základe čoho súd prvej inštancie vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a zároveň podľa ust. § 9 CSP konanie zastavil.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na ich náhradu, keďže došlo ku zastaveniu konania a zavinenie v danom prípade nemožno pričítať ani jednej zo sporových strán.

9. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že o vrátení kráteného súdneho poplatku rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

10. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Podaný opravný prostriedok odôvodnil žalobca existenciou odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP. V konkrétnostiach uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že súčasným bydliskom žalovanej je ňou uvádzaná adresa T. T. XX, XXX XX U., Česká republika, a to z dôvodu, že žalovaná sa tam zdržiava len prechodne a danú adresu uviedla ako adresu na doručovanie písomností. Pokiaľ by mala žalovaná úmysel zdržiavať sa na uvedenej adrese trvalo, potom bolo jej povinnosťou v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky ohlásiť ohlasovni skončenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, čo nevykonala. V konaní nebolo dostatočne a spoľahlivo preukázané a súdom prvej inštancie zdôvodnené, že by bolo v úmysle žalovanej trvalo sa zdržiavať práve na adrese T. T. XX, XXX XX U., Česká republika a bydlisko žalovanej je tak stále na území Slovenskej republiky. O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že aj napriek tomu, že žalovaná súdu oznámila adresu v Českej republike aj za účelom doručovania písomností, súdnu zásielku obsahujúcu žalobu neprevzala, a táto sa vrátila súdu prvej inštancie ako „nevyžiadaná“. Pri ustálení bydliska žalovanej fyzickej osoby v cudzom štáte musí mať konajúci súd veľmi starostlivo preukázaný skutkový stav, t. j. vytvorenie centra záujmov žalovanej fyzickej osoby v zahraničí, pretože v opačnom prípade by sa mohlo stať, že súd cudzieho členského štátu, v ktorom má žalovaný domnelé bydlisko, taktiež vyhlási nedostatok právomoci vo veci konať a žalobca sa tak nedomôže spravodlivosti, čím je v konečnom dôsledku pozbavený možnosti uplatniť svoje ústavné práva na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie však dôsledne nepostupoval, keď sa napr. nevysporiadal so skutočnosťami dôležitými pre založenie bydliska žalovanej, napr. či došlo k pretrhnutiu predchádzajúcich väzieb žalovanej na území Slovenskej republiky a zároveň či došlo resp. dochádza k záujmu žalovanej vytvárať si nové väzby na území Českej republiky. Odvolateľ ďalej dal do pozornosti, že v rámci upomínacieho konania Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz, pričom musel preskúmať svoju právomoc a dospieť k záveru, že právomoc súdu Slovenskej republiky bola daná. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom bydliska žalovanej a rozhodnutím o bydlisku žalovanej v Českej republike bez spoľahlivého preukázania tejto skutočnosti došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

Vo vzťahu k definovaniu pojmu „bydlisko“ ako aj ku tvrdeniam o absencii takéhoto preukázania na adrese v Českej republike vo vzťahu ku žalovanej poukázal odvolateľ na viacero súdnych rozhodnutí, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 5CoCsp/43/2020 zo dňa 26.01.2021 či rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 12Co/40/2018 zo dňa 29.03.2018.

12. Iné podania sporových strán v tomto odvolacom konaní odvolaciemu súdu predložené neboli.

13. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti uzneseniu bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), žalobcom v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie konanie o jeho žalobe pre nedostatok právomoci zastavil, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. a) CSP], preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, procesne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 236 v spojení s ust.

§ 234 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

16. Na doplnenie považoval odvolací súd za potrebné vysporiadať sa s námietkami žalobcu vyjadrenými v podanom odvolaní, ktoré vyhodnotil ako nedôvodné.

17. V súdnej veci nebolo sporné, že žalobcom uplatnený nárok vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom žalovaná má v predmetnom zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa. S prihliadnutím na uvedené tak súd prvej inštancie po neúspešných pokusoch o doručenie súdnej zásielky obsahujúcej o. i. aj žalobu a ďalej po zistení, že žalovaná sa aktuálne zdržiava na adrese v Českej republike, pristúpil k zisťovaniu podmienok konania, konkrétne k ustáleniu svojej právomoci vo veci konať, a to s prihliadnutím na medzinárodný prvok v prejednávanej spore, pre ktorý bolo potrebné v konaní aplikovať úpravu obsiahnutú v Nariadení. Následne, po absencii akejkoľvek reakcie žalovanej na oznámenie obsahujúce poučenie podľa ust. čl. 26 ods. 2 Nariadenia, a zároveň po nemožnosti založenia právomoci vo veci konať na základe iných ustanovení predmetného nariadenia, konštatoval súd prvej inštancie absenciu právomoci vo veci konať a konanie podľa ust. § 9 CSP zastavil.

18. Odvolací súd z obsahu spisu zistil nasledovné skutočnosti. Z výpisov (odpovedí) o lustráciu v Registri obyvateľov SR vykonaných na základe žiadostí súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaná má od 21.12.2017 evidovaný trvalý pobyt na meste D. X.č. I. 74, 88 spisu). Šetrením aktuálneho pobytu (bydliska) bola zistená adresa žalovanej T. T. XX, XXX XX U., Česká republika a taktiež jej telefonický ako aj e-mailový kontakt (č. I. 77 spisu). V rámci odpovede doručenej súdu prvej inštancie dňa 10.07.2022 žalovaná uviedla, že predmetná adresa je aktuálna, na ktorej zároveň preberá poštové zásielky (č. I. 81 spisu). Následne doručovanú súdnu zásielku obsahujúcu žalobu a oznámenie o poučení v zmysle Nariadenia žalovaná na uvedenej adrese neprevzala (č. I. 95 spisu), súdnu zásielku obsahujúcu napadnuté uznesenie na uvedenej adrese však prevzala dňa 08.12.2022 (doručenka na č. I. 103 spisu).

19. Žalobcom primárne namietanou skutočnosťou obsiahnutou v podanom odvolaní je súdom prvej inštancie ustálené bydlisko žalovanej na území iného členského štátu, konkrétne má na území Českej republiky na adrese T. T. XX, XXX XX U..

20. V súvislosti s uvedenou problematikou odvolací súd uvádza, že Nariadenie používa pojem „bydlisko“, avšak tento termín nemožno považovať za totožný s adresou evidovaného trvalého pobytu fyzickej osoby na území Slovenskej republiky. Pojem „bydlisko“ v zmysle unijného práva tak, ako ho používajú nariadenia, nie je v nariadeniach definované, bližšie upresňované, je len ustálené v zmysle judikatúry Súdného dvora Európskej únie, prípadne ustálenou vnútroštátnou judikatúrou. Vo všeobecnosti však možno zhrnúť, že pri určení bydliska v zmysle medzinárodného práva nie je vnútroštátna evidencia trvalého pobytu osoby rozhodujúca, prihliada sa na zámer fyzickej osoby zotrvať na určitom mieste z hľadiska dlhodobejšej perspektívy, teda miesta pobytu tejto osoby, ktoré si daná fyzická osoba zvolila

ako miesto kde pracuje, trvalejšie býva so záverom zotrvať na určitom mieste v relevantnom rozhodnom časovom horizonte. Súdny dvor tento časový úsek už trvalejšieho charakteru z hľadiska založenia takzvaného „obvyklého pobytu“, ktoré používalo nariadenie Rady (EÚ) číslo 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskoprávných a obchodných veciach, ktoré bolo nahradené Nariadením, vo svojej judikatúre vymedzil ako pobyt trvajúci minimálne po dobu 6 mesiacov nepretržite. Judikatúra slovenských súdov ohľadom definovania kritéria bydliska/obvyklého pobytu fyzickej osoby pre účely výkladu nariadení Európskeho parlamentu a Rady konštatovala obdobne, že bydliskom v zmysle týchto nariadení sa rozumie miesto, kde sa osoba skutočne a s charakterom trvalosti zdržuje, aj keď je prihlásená na trvalý pobyt v obvode súdu iného členského štátu a pojmy bydlisko (v zmysle unijného práva) a trvalý pobyt (v zmysle vnútroštátneho práva) nie je možné stotožňovať a vnútroštátne registrovaný právny stav nie je zásadný, pretože fyzická osoba sa v mieste trvalého pobytu nemusí reálne zdržiavať (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo/40/2014 a spis. zn. 30Cdo/444/2004).

21. Pri posudzovaní, kde má osoba obvyklý pobyt, je potrebné brať do úvahy aj cieľ, ktorý prijatie tohto pojmu ako kritéria určujúceho právomoc či voľbu rozhodného práva sledovalo a ktorým bola teda snaha o aplikáciu kritéria, ktoré je voči dotknutej osobe najspravodlivejšie tak v rovine právnej, ako aj praktickej, a teda v rovine súdnej právomoci, aby o veci týkajúcej sa určitej osoby konal súd štátu, ktorý je danej osobe najbližší; to znamená, konať by mal súd miesta, kde sa osoba prevažne nachádza, aby sa táto osoba mohla bez problémov konania aj fyzicky zúčastniť a súčasne aj miesta, kde sa nachádzajú všetky alebo aspoň väčšina dôkazných prostriedkov potrebných pre rozhodovanie vo vzťahu k danej osobe.

22. Posúdením skutkových okolností týkajúcich sa aktuálneho pobytu žalovanej sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého je aktuálne možné za bydlisko žalovanej pre potreby určenia právomoci resp. jej absencie s prihliadnutím na Nariadenie považovať adresu T. T. XX, XXX XX U., nachádzajúcu sa v inom členskom štáte, konkrétne na území Českej republiky. Uvedené vyplýva nielen z odpovede žalovanej na výzvu súdu o oznámenie, či je za jej súčasné bydlisko možné považovať uvedenú adresu. Súd prvej inštancie mal navyše aj zo svojej vlastnej činnosti zistené, že už v konaní vedenom pod spis. zn. 5Csp/1/2021 žalovaná ako svoju adresu uvádzala vyššie uvedenú adresu v Českej republike. Relevantnou je podľa odvolacieho súdu aj tá skutočnosť, že žalovaná má od 21.12.2017, t. j. takmer 5 rokov od času vydania napadnutého uznesenia, evidované v Registri obyvateľov SR ako miesto trvalého pobytu „len“ mesto pobytu, t. j. mesto D. X., pričom do uvedeného dátumu mala trvalý pobyt evidovaný na konkrétnej adrese K. XXXX/XX, XXX XX D. X., J. U.. K administratívnej evidencii fyzickej osoby spočívajúcej v prihlásení na trvalý pobyt na obec (resp. mesto), v danom prípade mesto D. X., dochádza zo zákonných dôvodov upravených v zákone č. 253/1998 Z. z. a primárne sa jedná o dôvody zrušenia trvalého pobytu na konkrétnej adrese (v konkrétnej budove). Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené skutočnosti dokresľujú vierohodnosť stavu, keď žalovaná aktuálne na území Slovenskej republiky nemá založené, resp. nevyhľadáva zázemie spĺňajúce pojmové znaky bydliska, ale evidovaný trvalý pobyt na meste D. X., t. j. na území Slovenskej republiky má výslovne evidenčný charakter.

23. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa absencie splnenia oznamovacej povinnosti žalovanej podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z. z. odvolací súd uvádza, že povinnosť občana oznámiť svoje vycestovanie do zahraničia s cieľom trvalého žitia je administratívnou povinnosťou občana Slovenskej republiky, teda aj žalovanej, ktorej nesplnenie automaticky neznamená potrebu prihladať na evidovaný trvalý pobyt fyzickej osoby v registri obyvateľov SR ako na miesto jej bydliska pre účely určovania právomoci súdu v súvislosti s Nariadením. Ako vyplýva z teoretických východísk uvedených odvolacím súdom vyššie, pojem „trvalý pobyt“ v ponímaní zákona č. 253/1998 Z. z. a pojem „bydlisko“ v rámci aplikácie nariadenia č. 1215/2012 nie sú totožné, pričom zápis „trvalého pobytu“ v registri obyvateľov SR (majúci evidenčný charakter) nie je pri určovaní „bydliska“ (majúci faktický charakter) záväzný.

24. Ak odvolateľ poukázal na stav, keď si žalovaná na ňou uvedenej adrese T. T. XX, XXX XX U., Česká republika neprevzala súdnu zásielku obsahujúcu žalobu spolu s poučením podľa ust. čl. 26 ods. 2 Nariadenia, čo malo preukazovať skutočnosť, že sa na uvedenej adrese nezdržiava, resp. „tam nemá bydlisko“, odvolací súd uvádza, že sa jedná o adresu oznámenú priamo žalovanou, ktorý úkon v sporovom konaní zakladá miesto doručovania písomností (§ 106 ods. 1 CSP) a skutočnosť, že žalovaná si predmetnú súdnu zásielku neprevzala (nevyžiadala) automaticky neznamená, že sa na uvedenej adrese nezdržiava. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu by mohli nastať dôvodné pochybnosti o zdržiavaní sa žalovanej na uvedenej adrese v prípade, pokiaľ by sa uvedená súdna zásielka vrátila späť odosielateľovi s vyznačenou reláciou „neznámy“ príp. „odst’ahovaný“, čo však nie je daný prípad. Navyše, v ďalšom priebehu konania žalovanej bolo na uvedenej adrese osobne doručené odvolaním napadnuté uznesenie (doručenka na č. I. 103 spisu).

25. Odvolateľ sa vo všeobecnosti nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí, pričom poukazoval na svoje vlastné vnímanie ako skutkovej, tak aj právnej stránky problematiky právomoci slovenského všeobecného súdu vo veci konať. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS/252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS/50/04). Do obsahu základného práva podľa ust. článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS/3/97, II.ÚS/251/03). Právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu.

26. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazoval na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov SR, odvolací súd k tejto argumentácii udáva, že v každom s posudzovaných prípadov boli určujúce konkrétne skutkové okolnosti, a preto nebolo možné v súdenom prípade z týchto rozhodnutí ako z ustálenej rozhodovacej činnosti vychádzať.

27. Napokon odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani argumentáciu žalobcu s poukazom na skutočnosť, že Okresný súd Banská Bystrica vydal v upomínacom konaní platobný rozkaz, z čoho vyvodzoval, že Okresný súd Banský Bystrica musel preskúmať svoju právomoc a dospieť k záveru, že právomoc súdu Slovenskej republiky bola daná. Z obsahu spisu takýto záver však nemožno vyvodíť. Okresný súd Banská Bystrica vydaný platobný rozkaz doručoval žalovanej na adresu uvedenú žalobcom (K. XXXX/XX, XXX XX D. X.), ktorá už od 22.12.2017 nie je adresou evidovanou v Registri obyvateľov SR ako adresa jej trvalého pobytu. Zásielka Okresného súdu Banská Bystrica obsahujúca platobný rozkaz adresovaná takto žalovanej sa podľa informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu vrátila s poznámkou, že adresát je na uvedenej adrese neznámy. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že procesný súd má povinnosť v každom štádiu konania skúmať splnenie procesných podmienok (§ 161 ods. 1 CSP). Jednou z procesných podmienok je aj právomoc súdu (§ 9 CSP). Súd prvej inštancie tak postupoval správne, ak skúmal svoju právomoc.

28. Súd prvej inštancie tak v rámci napadnutého uznesenia dospel k správne právnemu záveru, že žalovaná v danom prípade nemá bydlisko na území Slovenskej republiky a nie je možné založiť právomoc slovenského súdu ani podľa iných ustanovení Nariadenia, následkom čoho vyhlásil absenciu svojej právomoci a procesne správnym postupom konanie podľa ust. § 9 CSP zastavil. Na správnosti tohto záveru nič nezmenila ani odvolacia argumentácia žalobcu.

29. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd, konštatujúc neopodstatnenosť odvolania žalobcu a teda nenaplnenie odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 a 2 CSP, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania na súde prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaná nevykonala v odvolacom konaní žiaden procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinенý výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva

i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa

osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).